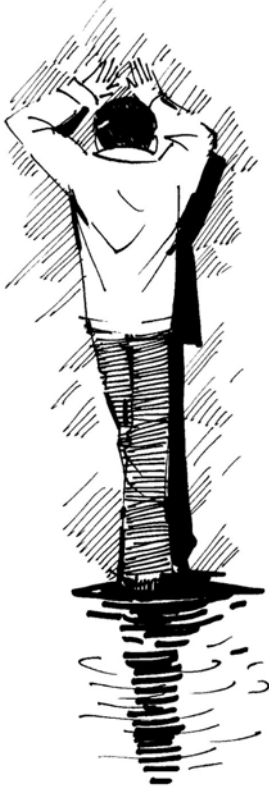

Literárne okienko

Položené otázky

Náhle ju zo sna prebudila zvláštna predtucha. Teraz ležala na posteli, hľadela do stropu a v duchu si položila otázku, ktorá ju trápila už veľmi dlho: „Čo ak mal Emil pravdu? Naozaj je Klára taká zlá?“

Emil bol jej skoro najlepší priateľ. Vedela, že sa dá naň ho spoľahnúť. Stretli sa dávno, je tomu päť či šesť rokov. Nepamätala sa veľmi na dátum, ale vie, že bol krásny slnečný deň. Jej sa pokazilo auto a preto začala stopovať. Zastavil jej on. Krásny, vysoký, tmavovlasý mladý muž s belasými očami.

„Zveziem ťa?“ spýtal sa ochotne.

„Áno, pokazilo sa mi auto a o 15 minút musím byť v redakcii.“ Odpovedala. Bola šťastná, že sa jej podarilo v pomerne krátkom čase niekoho stopnúť. Počas cesty sa skamarátili a toto priateľstvo im trvá dodnes.

Má skutočne pravdu? V duchu ju neustále zožierala táto otázka. Neverila, že by jej takto Klára mohla ublížiť.

Tak veľmi chcela, aby to bol len ďalší Emilov vtíp. Tak ako naposledy, keď prišiel k nej domov s tým, že videl jej priateľa Stana s inou ženou. Začal bojzливо: „Vieš, nechcem, aby si si myslela, že ti chcem ublížiť, ale..“

„Prestaň a povedz mi čo chceš. Ponáhľam sa.“

„No vieš, išiel som nedávno po meste a tam vidím, Stano sa bozkáva s inou. Pozriem lepšie, a nebol to on..“ Dokončil vetu a spustil hurónsky smiech.

A teraz, keď tu ležím, pomaly si uvedomujem, že možno je naozaj Klára taká.. Ved' by mi Emil neklamal.. Ona je toho schopná. Nezniesiem také poníženie! Človek ani netuší, kto ho môže sklamať. Som naivná, verila som jej. Nedovolím, aby mala pocit, že zvíťazila. Pomstím sa jej. Ja jej ešte ukážem..

Po dlhom uvažovaní som zaspala. Nadránom som sa zobudila na prenikavý zvuk zvončeku. Kto to môže byť tak neskoro. Prebleslo jej hlavou. Neznámy na druhej strane dverí netrpezlivo stláčal zvonček. „Áno, ved' už ideem!“ Otvorila som dvere, a tam stála ona. „Myslím, že si máme čo povedať.“ Povedala. „Aj ja si myslím, pod' ďalej, Klára“

